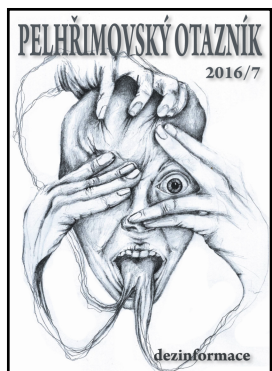
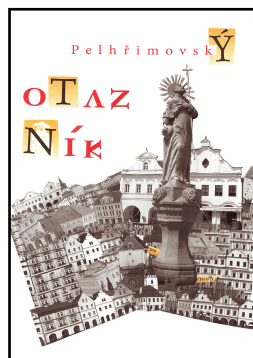
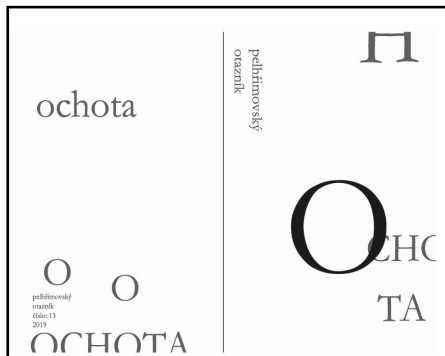
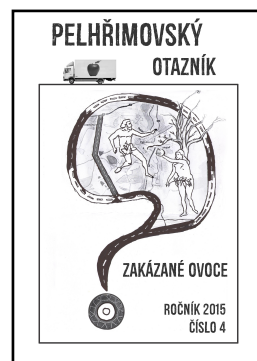
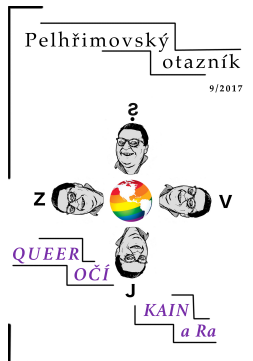
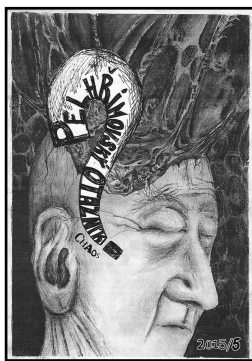
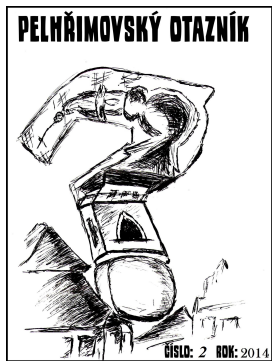

→ **ATURA
LES VIOLENCIES
SEXUALS**

P?

- 3 - Š*kat, m*dat, š*ustat a jiné
- 4 - Ztracené koule
- 5 - A co nabízíš ty?
- 6 - Nenávyst a kamaráctví
- 7 - Výboj číslo 1
- 9 - Photos
- 13 - Hon na ponorku
- 14 - Nerealizovaná soulož
- 15 - Hádanka
- 16 - Nereálné souložení
- 17 - Vincentova křížovka
- 18 - Nereálná soulož Wórkraftů
- 20 - Prodloužená jízda
- 23 - Strejda Günter
- 25 - Nerealizovaná soulož II
- 26 - ERKO
- 28 - Rovnice o nerovnosti podle SdB
- 29 - EPIČKO (poezie)
- 30 - Ostrov
- 31 - Flastenecké neyniššý pudí

Pelhřimovský otazník 17/2021
Obálka: Michaela von Pacher

Ze školy všichni dobře víme, že babička Boženy Němcové šukala po světnici. A i když jsme se tomu v určitém věku pubertálně pochechtávali (a mnozí z nás se tomu, snad vinou zastydlé puberty, chlámají dodnes), je nám jasné, že to v jednom z nejslavnějších děl české literatury neznamena nic vulgárního.

Co tím tak ale chtěla naše největší spisovatelka říci? Zkrátka to, že hlavní hrdinka románu, který půlka z nás miluje a druhá půlka nenávidí, tak nějak pobíhala po místnosti. Byla pilná, pořád pracovala a celý den se nezastavila. V češtině totiž dříve sloveso *šukat* znamenalo „těkát z místa na místo“ nebo „běhat sem tam“.

Dnes už se sloveso *šukat* v naší mateřštině vyskytuje v jiném kontextu – mluvčí češtiny jej takřka výhradně používají jako vulgárně zabarvené synonymum neutrálního slovesa *souložit*. Jak slovo, které bylo ještě v *Babičce* Boženy Němcové naprosto nevinné, ke svému dnešnímu významu přišlo, je nasnadě.

Český jazyk je zkrátka nesmírně hravý a miluje metafory či obrazná pojmenování. Vlivem svých mluvčích tak postupem času přisoudil tomuhle slovesu úplně nový význam. Jak je ale jeho dobrým zvykem, neudělal to jen tak z plezíru – tento významový posun má jasnou logiku. Český lid prostě *soulož* viděl jako něco, čehož hlavním rysem je také jisté „běhání sem tam“. A tak ji ztotožnil s *šukáním*.

Je zajímavé, že podobný osud postihl i celou řadu dalších českých slov. Vezměme si třeba sloveso *šoustat*, které má dnes naprosto stejné konotace (jde rovněž o vulgárnější podobu slovesa *souložit*). To ve starší češtině znamenalo „smýkat sem a tam“, popř. „drbat“ nebo „třít“.

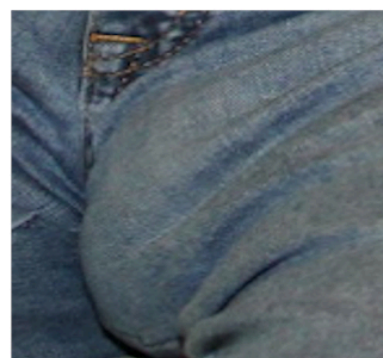
To ale stále není všechno. Obdobná tendence se nevyhnula ani slovesu *mrdat*, které v minulosti znamenalo „hýbat“, „kývat“ či „vrtět“. V *Malém staročeském slovníku* je jako příklad v této souvislosti uvedeno slovní spojení *mrdati hlavú*.

A aby toho nebylo málo, s určitými pohyby bylo původně spojeno i sloveso *prcat*. V již zmíněném Jungmannově slovníku (z 19. století) se vyskytuje v podobě *prcati se*, a to s významem „jít drobným krokem“.

V češtině zkrátka existuje povážlivě hodně slov, která dříve označovala nějaký pohyb, ale my jsme si je postupem času spojili s erotikou. Tu totiž podle všeho chtě nechtě vidíme všude. Proč tomu tak je? To je věčná otázka, kterou si kladl už Jára Cimrman. Zkončeme tak tento text jeho slavnou úvahou:

Erotika, erotika,
proč se nás tak mocně týká?
Oč by bylo méně bolu
kolem kamen, kolem stolu,
oč by bylo více síly
pro sekery, dláta, pily,
pro lopaty, pro motyky
nebýti té erotiky.

Dalibor ztratil koule, pomoz mu je najít

Dává se všem paninkám a pánům oděným do poslední módy z Lidlu na vědomí,

že odhazujeme své pohorky a nasazujeme si kroksy, aby byla vidět naše skutečné bída. Mít díry v ponožkách, a nedej bože v botách, se vždy považovalo za otřesný to zjev a úkaz naprosté chudoby.

S plným vědomím, že revoluční potenciál láká vždy odvážné mládí, se uchylujeme k přestárlé verzi tohoto maloměstského převratu. A oč nám tedy jde?

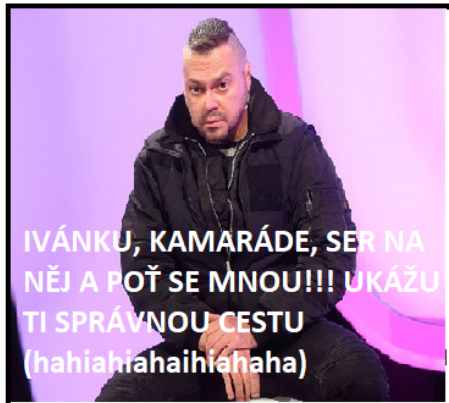
My níže nepodepsaní budeme bojovat s městským erbem na otrhaných bundách s minimálně pěti pruhy na rukávech za následující výčet podstatných věcí:

1. Ručně dokončíme obchvat kolem Pelhřimova vedoucí rovnou na Jadran
2. Zvýšíme mýtné na cyklostezkách
3. Doručíme ojetou Octavii v turbodieslu a plné turistické výbavě (nosiče na kola a střešní ližiny jsou samozřejmostí) do každé normální domácnosti
4. Namísto otravných předvolebních billboardů umístíme na každou plakátovací plochu nejmilovanější pelhřimovské objekty (kostel Kalvárie, Křemešník a Masarykovo náměstí)
5. Pivo Poutník povýšíme na pivo pravých patriotů
6. Zavedeme opět místní rozhlas s pravidelným kulturním programem navázaným na úspěšné festivaly (Rocksession, Poutník fest, Léto před Májem atd.)
7. Vybudujeme první část podzemky se zastávkami (Kaufland, Nemocnice a Hřbitov)

Věřte chudině, věřte umělcům, filosofům, vědcům, obecně vzato intelektuálům, protože to jsou poslední lidé, kteří dokáží naplnit všechny výše uvedené body. A to kdykoliv si řeknete.

Děkujeme za čas, který věnujete Spolku udržitelného hejtu (pro neangličtináře jde o Spolek udržitelné nenávisti). A teď už jděte taky do prdele.

NENÁVYST A KAMARÁCTVÝ

Mrd "Piča" Mrdkowskij, Włocławek, 2021

„Zubař byl pro řidiče důležitější než srážka s vlakem.“

Kompromis mezi potřebou a smrtí zdál se být vsutku zajímavou volbou mladíka. Neodmrazené čelní sklo bylo východiskem onoho kompromisu. Nízké teploty tak přináší nové perspektivy zejména pro ty, jejichž orientace hledí do teplých krajin.

Jako teplý, ač neherec, se v blízké budoucnosti objeví v jednom z oscarových filmů, o který se svede boj mezi zastánci té „staré dobré kinematografie“ a „korektních progresivistů“. Černobílé scény, z černobílého, a proto přehlednějšího znázornění skutečnosti, se ztratí ve sladké duhové mlze. Tam, kam se ubírají sociální, a proto umělé požadavky oblečené do post-post-moderního oblečku zaříznutého do tlustých prdelí, nevyhnutelně začerní již tak černé xichty s botoxovými tlamami. Umělé kozy, z nichž poteče silikonové mléko jakožto důkaz zvrhlé liberálnosti košér diktátu, nadmíru upravená čůra rozbodávající realitu barevných análů lidí takřka rozdělených do umělých kategorií dle nálady, pocitu či názorů „posledních intelektuálů“, se zobrazí každému, kdo jen má přístup k těm pavoučím sítím, do nichž se chytne rychlostí pohlavku od jednoho z koučů přes správné sociální cítění a chování.

Děkuji za tento pokrok. Osvícen se vydávám vstříc hniječimu bahnu, v němž jsme dle oněch progresivistů žili. Jak bylo vlastně možné přežít bez těch blikajících cihliček, které nás vpravují do virtuálního prostoru a času, jak bylo možné žít bez připojení ke světové pavoučí síti? Jak bylo možné žít jako muž a jako žena? Jak bylo možné přežít v tak barbarské společnosti? Jak jsme se mohli ukájet nad stereotypy, které tak zřetelně popíraly virtuální realitu?

„Zubař byl pro řidiče důležitější než ranní výkop psa.“ Neexistoval kompromis. Bolest zubu způsobila bolest psovi. Bolelo-li tě něco, vybil sis to na druhých. Sral-li tě někdo, pak jsi mu to dal najevo bez ohledu na to, za co se považoval. Modelová situace dnešních (budoucích) a minulých pořádků.

Vidíš-li slepce na okraji silnici, ke kterému se blíží auto, křičíš na bezohledného řidiče, který zastavuje těsně před slepcem. Dobíháš na místo a převedeš slepce (kterého se ani nezeptáš, zda chce přejít a rovnou ho převedeš, protože to tak je přeci správně) na druhou stranu oné nebezpečné silnice. Pak se pochválíš, poplácáš se po zádech a odcházíš s plným kýblem kafe z globální kávovarny za svým. Jsi pln dobrého pocitu, že jsi udělal dva dobré skutky. Za první jsi pomohl slepci (bez jeho vůle) a za druhé jsi koupil kafe přispěl na nebohé zemědělce v Africe. Samozřejmě respektuješ slepce barvu pleti, politickou příslušnost, stravovací návyky i to, že se jedná možná o translepce. Sice nemáš páky, abys mu dohodl nějakou oskarovou roli v Hollywoodu, ale žiješ jako uvědomělý progresivist. Staré totiž patří australopithékům.

Modelová situace starých pořádků. Viděl-li jsi slepce na okraji silnice, ke kterému se blíží auto, zakřičels na bezohledného řidiče, který zastavil těsně před slepcem. Doběhl jsi na místo, kouknul jsi se na slepce, který ti málem vypíchl oko neohrabaným pohybem naslepo. Následoval přesný kop do jeho těla, aby se pod tíhou kopačky svalil na zem, a ty jsi bez kafe nastoupil do auta, ze kterého se vyklubalo taxi a odjel jsi za svým. Hřálo tě vědomí skandálu, hřálo tě vědomí uskutečnění nevědomého impulzu, hřálo tě to, že tě obsadil do této role Luis Buñuel a byl jsi šťastný, protože jsi žil ve Zlatém věku.

Lustrační foto z fondu - Zlaté večírky v České národní bance
Guvernér ležící na posteli se svou klečící dojičkou
2021 - Dekolorováno

Fota od Von Öelsnitz

Můj otec je opakující typ – má rád mnoho obrazů jednoho monolitu. Například se 10. po sobě dívá na jeden film; dvacetkrát vyfotí okamžik (fotoaparát s filmem).

V určitém smyslu mě to naučil.

Včera jsme mluvili o Martinovi. Je asi už týden mrtvý. Přemýšlím o tom, proč mi svět ukazuje mrtvé syny, bratry, jejich matky a sestry? Pořád to může znamenat mnohopohledovost. Ale také nemusí. Když cítíme smrt jako nekonečné dobro a lásku, proč ji vlastně nepřejeme svým dětem? Jistě s tím má, co dočinění obviňování sebe sama, ale smrt je toho oprostěna. Vyčítala si E K?

Tak si voláme s Kauerem, že by rád vydal Martinovu poezii, ale prosejou to se Spjeváčkem nějakým pedagogickým sítem, počítám.

Letech

Včera jsem velkému M. Svěřila, že Martin taky kradl, byl fakt sock punk, i když žil ve vkusném bytě v centru Jihlavy. Už jsem mu ani nezvedala telefony, poslední dobou mi ukazoval stránky svého bytí, který mě sraly a nudily. Asi proto, že toužil po lásce, ale měl v sobě vzorec na její odkopávání.

Sjížděli jsme spolu lajnu vápna na MFDF papírovou holí a fotili se na smetáku políty černým akrylem. Martin se také hodně zapaloval a u Míry mi hodil zapalovač do obličeje.

Záchvěv. Vzpomněla jsem si na Martina a poprvé přišly slzy. Když jsme se večer dívali na film, kde se pohyboval vzteklý režisér. Poslední hezké, které jsem mu poslala, byl odkaz na přijímačky na DAMU. Pak volala máma a bylo to lehké. Ptala jsem se jí, kolik mi bude zítra let a ona, že 38. Říká, že ona v 38. lezla v lodičkách přes plot. Já jí na to, že já také, ale v kalhotkách. M. Chci jí to říct, ale neřeknu. Nějak mě napadá, že se na mě těší. Třetí věc jsem zapomněla. Vlídnost.

Chtěla bych plést koule z proutí, zítra přijede Kuba.

Sněží.

V budoáru staré dámy jsme se vsadili, že se potkáme, myslím v roce 10 185.

Tak na shledanou M.

Zvláštní situace sled a vidím divný jevy.

Začalo to mrtvým ptákem, kterého zakousl kocour a cupoval ho v předsíni. Pták tam umírá.

Po dlaždičkách tančí peří.

Vidím, jak zabívám slepici, ale je nemocná. Plná vody.

Z krku teče krev a z vedlejší trubice voda.

Tak ji vařím kočkám, ale smrdí to.

Je mi z toho zle a celý den poznamenán mrzutostí.

Cestou na Křemešník.

Všude vidím lidské exkrementy a cítím ten puch zkažené stolice a nasládlých vlhčených ubrousků.

Oko zří okoralé zadky s hemoroidy a puchýři proleženin.

Stejně zkažený zadek měla ta slepice. Žlutý,

vystouplý a zapáchající,

Její maso uvnitř bylo nahnědlé, růžové, ne žluťouké, jaké má uvnitř slepice být.

I sekla jsem ji hlavu sekýrou.

Překvapilo mě, že stejně jako těla starých lidí na ODN, bylo i to slepičí, stále tak teplé.

Tekla z něj neustále voda.

Když zabijete slepici, může stále kvokat, i s useknutou hlavou.

To úterý mi z toho bylo fakt špatně. Tolik pohlaví, mužských, ženských. Tolik modré, modřinové kůže avatarů po záruce, která se odlupuje z rukou a nohou do prostěradel.

Nehty!

Nehty žluté a přerostlé obludně nikoliv do pařátů, ale do zaschlých ospalků, velkých, jako kameny.

Asi tak ty nehty vypadají.

Proč mám tohle vidět, jako by mi bylo ukazováno utrpení?

Je to jen odcházení.

Jako když se zkaží jídlo nebo usychá lupen.

Ten zápach zkažené vody ve váze starých kytek mě doprovází na toaletě, mám zácpu a větry.

A Lne se to se mnou.

Jako že se stáváš součástí viděného, toho na co saháš.....Možná?

Když se milujeme s přítelem, vidím ty žluté okoralé zadky.

Když na něj sahám, je to jako držet ruce pacientů, kůže jako modrá poušť.

V práci také šustí stránky dokumentace a pije se káva.

Neodmyslitelné zákusky.

Jen na to nezapomenout, že na konci nudy se skrývá jen smutek, bezmoc a bolest a nemohoucnost* *S elegancí ježka, Muriel Barberyová.*

Ale může se tam skrýt i laskavost, vzpomínka... před tím, než bude člověk šťastný.* Nevidím.

Pak chytám koronavirus a umírá můj dvacetiletý kámoš.

Je mi dobře.

Odpověď najdete na straně 17

Ty vole, Maďaři chtějí MotoGP. A vypadá to, že ho od roku 2023 dostanou (smutný, ale logický po výpadku Brna). Ale OK, zvykli jsme si na GP v Kataru, a to nemluvíme o F1 v Rusku, Číně, Singapuru, Emirátech, **Maďarsku** a tak dále, že? Když to budou pěkný závody, jdou lidská práva stranou. To je potřeba tesat do kamene, protože to je pravda 🏁.

Jenže ještě smutnější je, že Maďaři to OPĚT (viz Balatonring) neberou vážně a dělají si z toho jen prdel.

Tohle je oficiální porno – teda promo – grafika k Maďarské GP:

Krásně to popsal Paul Denning, bývalý závodní ředitel Suzuki:

„Think the promo designer for the Hungarian GP track has been taking a few many disco biscuits? Rossi wins the race (on a Ducati...¹) on slicks² in bright sunshine³ while the rest of the field have just started⁴ in the wet⁵ and have decided to turn left straight into pitwall⁶...“

¹Rossi na Ducati strávil roky 2011 a 2012, kdy se na motorce velice trápil a o vítězství si mohl nechat jen zdát. Asi je pan grafik velké fanoušek – a Rossi prodává.

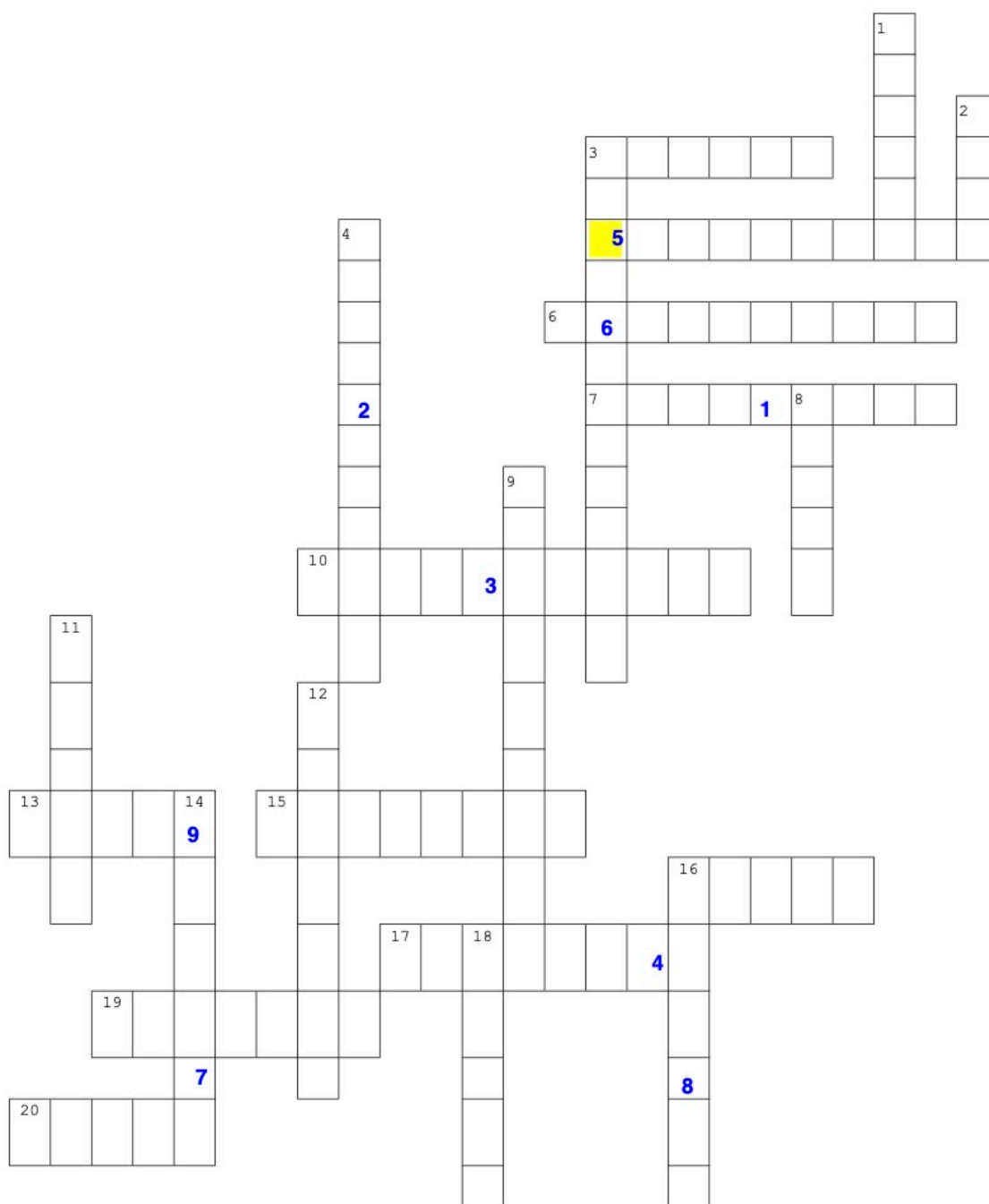
²Slicky – úplně hladké pneumatiky používané na suchu.

³OK, může být, jednou jsem v Pejru koukal z okna na protější panelák, kde přelo a u nás bylo sucho.

⁴Asi největší debilita grafika, které zkombinoval start a finiš závodu. Zároveň celý závodní pole za ním je reálné z let 2017 a dále, jelikož jsou zde jasně vidět motocykly KTM, který od tohoto roku taky závodí.

⁵OK, OK, jezdí se i závody na trati, kde z části prší a z části je úplně sucho, ale to by Rossi rozhodně nebyl slicky, ale intermedia (není Marquez → TRIGGERED!!!).

⁶Tak je tady ještě větší debilita... Všichni už začínají naklápět doleva a skončí krásně napasovaní ve zdi.

Vodorovně

3. pražský pivovar sídlící v Braníku
5. originální prezidentský překlad kapely Pussy riot
6. živnostník, který vysaje všechna hovna
7. duchovní kejklíř
10. vousatá múza Nicka Cavea, člen Bad Seeds
13. tradiční území Číny
15. zavřete oči, odcházej
16. Stoner kapela
17. populární pořad čt pro ženy
19. omáčka do „lazaní“
20. Stará kurva-český muzikant

Svisle

1. Kam chodí i císař pěšky
2. asijská šelma, rovněž název německého tanku
3. Pelikánův oblíbený kytarista (staré pole)
4. klášter u Barcelony
8. pravicový novodobý kouzelník a manipulátor, zakladatel rytířských řádů, autor manifestů
9. legendární sesterské duo z Pejru (řad' dle starší, mezi kř. jména vlož spojku a)
11. ušatý Stbák z podkarpatské Rusi
12. nástroj, součást pivní výbavy profesionálů na cestách
14. český režisér světového formátu – homosexuál
16. fotbalový komentátor-šaman
18. souložit (expresivně)

JM
(nelítostný odpůrce ágrů)

Tak jako text vyzní krejzinky.

„Pro výstup stiskněte tlačítko signalizace.“

...Ale já nemám jakoby žádný špalíky, nanejvýš „bájnou Atlantidu“, seděla na boku do uličky, asi se bála, ale pokud se to nezdá, tak netuším. Nó, na privátě v zahraničí, to bych u Vás čtenáři, nikdy neviděl, ale měli kafe, ale jako nebaví mě to psát. Je to trapný. Ale až vod tý doby už mě jakoby nebaví psát, možná je to trochu lepší. Kafe mám doma, je z Anglie a je fákt výborný. Co že mám za mlýnek? Ježiši? No je dobrej, protože ségře je 57 a víš co, teď se zbláznila do Wórkraftů, chce si pořídit hrací konzoly. Jinak pozor! Stále ještě platí: Pro výstup, tlačítko signalizace...

...Ticho. Nikdo ani muk. Zazvonilo, něco venku. Motory na plno. Upustily přetlakový ventil. Zvuk motorů se ozývá ze dvou stran. Je slyšet střídání, harmonizované motory. V té nudě začínám o jádru, o jádru pudla, o Agrostroji, you absolutly know! Jeden ‚lepší‘ v dílně přikládal. V určité chvíli, jakoby se nemohl donadechnout. Přiložil znovu do slušných kamen a gugloval si „dušnost“. Četl si o spousta dušnostech. Plic se však týkala jenom jedna, přesně ta jeho. Vzpomínal, sestra na telefonu před dvěma dny povídala, jak to pak při dušnosti jde rychle z kopce... Dnes nechlastal. Ale ostatní chlastali, a dušnost jen on (?). Že by taky začal Zabijáčka lifrovati? Pozdě bylo. Někteří už čelíčko na stole. Začal se dusit víc. Hysterčil. Zavolal si záchranku. Přiložil kopec a nenápadně, přesto hystericky se vzdálil. Nenápadnost asi spočívala v zavírání dveří za sebou. Poslední dveře, a teď stojí před Ágrem, pár metrů před ním jíž vjíždí na scénu modroblikna. Vystupují trpaslice. Pozvali ho dveřmi dál pod zářivku. Zdeňku, puč mi propisku, já jí v tý rychlosti, hlavní trpaslice hřímá nad formulářem... Řidič Zdeněk hlásil do vysílačky: Ale no normálně, zase plíce. Odvezli si ho. Dušan cejtíl zklamání ze zářivky, ale trpaslice ho hladily po duši a po dechu, ani si nevzpomněl na guglovanou dušnost. V nemocnici deset vyšetření. Čekal na výsledky z boku lůžka v sedě, vohnutý záda, krásně dýchal. Ošetřující sestra se vzdálila vedle. Měla kěrky a do patra propojujícího sluchátka seabemrskala jako Markét. Jeho hrb v zaprášený bundě, zablácený trekovky a bavlněný kalhoty za 18 stovek jí však nerajcovaly, jen řekla, kdyby něco, jsem vedle.

...(Mezi tím se o dvacet kilometrů dál topil jeden mladej kluk. Ale byl nejspíš strašně vožralej, ve vaně, pod hladinou. Moc se svýmu poslednímu nádechu zaplněnému vodou nevzpouzel.)

...Za výsledky Markét chtěla po Dušánkovi 90 korun. Zašel do nemocničního bankomatu. Pak ho vykopli na ulici. Vzal si nedávno vod bráchy telefon na levný taxi. Nechal se odvést zpět ke kamnům a k plameni. Sám byl z toho všeho dost vyhaslej, ohnutý záda a trekovky, asi pokořen Markét, co byla vedle. Vlastně normální stav. Plamen vně srdce byla teď životodárná vize.

...Taxikářka chtěla sedm pěttek, dal jí 2 kila a zamávali si. Zastavil se uchem těsně přede dveřmi. Slyšel ticho chodby ágru. Slyšel ticho klubovny za dveřmi. Chvilku postál. Civěl na bláto na trekovkách a asi ještě vydechoval kouř z taxíku. Asi než došla z bytu k autu dvakrát natáhla z cíga, řidička s kterou si mávli, tiše si přemýšlel.

...Vzal za kliku. Z haly klubovny se vyvalilo světlo let-zářivek. Všichni spali. Nad tím se podivil, že to takhle zatáhli? Všichni? Ale vlastně přes tejden choděj dvanáctky, teď se nadláblí místním pivem, který se tu pozná jako Zabiják.

Ač to tak vypadá, zas tak moc to neřešil. Spíš spěchal ke kamnům. Hořeli divně, sotva plápolaly, leč vouzeným dřevem naštouchány, někdo musel přikládat. Detektivka. Asi támhleten novej, cizej, co leží na zemi. Dušan ještě přihodil pár drobnějších a zaposlouchal se do těžkého unaveného plamene. Vzpomínal, jak i jeho Zabiják složil na ulici. Chlastali tehdy s holkou ze základky. Samotnou jí to překvapilo, že jemu najednou selhaly nohy a nechaly ho sedět na obrubníku, chvíli na něj čuměla, možná mu i něco povídala, pak vodošla, nechala ho tam jako ty jeho nohy. Asi si tenkrát říkal, že z toho moh bejt hodně krutej mrd, ale zabiják naplánoval prd. Bylo to silný. Zamilovanost... Oklepal se a jen tak tak si uvědomil, kde je, že nic nepil a že zas lapá po dechu. Zavolal si záchranku. Zase trpaslice. Teď už se ho vyptávali důkladnějc. Nechali ho sedět v modrooké sanitce a nato v klubovně našli celou udušenou směnu ágru.

...Hustý, řek si přeživší. Utek sem Zabijákovi, i Markét, i levné Taxe, a mládí sem taky utek. A teď přišly Trpaslice a řekly mu, že přežil směnu v ágru. Hned ho napadlo, ani ten cizák Syřan nepřežil, a tak tenhle krejzy závěr pojistil, nikdo si s nim nepovídal, tak si jen dotáčil Zabijáka a přikrmoval plamen, kerej nasával, stejně jako všichni vostatní, oheň to podstatné ze vzduchu a makáči makali na púllitrech. Trpaslice se zajímaly jak se jmenuje tenhle náš pan štístko. Ten zájem mu naplnil představu na kdo ví co, a že Dušík se jmenuje a přidal úsměv monalízy. Ale holky Lucie a Kateřina musely ujet dotáhnout tuhle na oběti rekordní a vlastně i kuriózní směnu.

Druhý den s ním někdo dělal rozhovor do metropolitního deníku ,Agrostroj, město rekordů a kuriozit'. A když potřebovali doplnit jméno našeho super-štístka, vzpomněl na trpaslice a kdo ví proč se představil jako Dušík Růžička.

...A následující rok seknul s prací v ágru, koupil si zvukovej aparát a od té doby zvučí všechny strašné místní kapelky. Ale Dušík nezvučí špatně, protože má vlastní aparát, takhle to nějak říkal muzikant z Prahy, co se sem nastěhoval poblíž do vesnice Fexov, muzikant píšící recenze na kapely nejen z okolí, ale i třeba z Vídně nebo z Finska, říkaj mu mimochodem Mejla.

A vypravěč této neověřitelné povídky právě uzřel světlo nad rybníkem Stráž, pozhasínat, vystoupit bez nutnosti tlačítka, zakousnul se do vzduchu těžce průmyslového...

Žena s aristokratickými kořeny scházela za ohlušujícího hudebního doprovodu z jedné z pouťových atrakcí. Konkrétně z labutí a na celé kolo se smála. Na první pohled se mohlo leckomu zdát, že radost pocházela z točení se kolem osy ve výšce dvou metrů nad bahnitým terénem. Nikoliv. Radost ji způsobila píseň od Mika Oldfielda deroucí se z chrastícího reproduktoru, která ji připomněla šťastnou příhodu z dětství. Zcela náhodný výlet do sousední ultravesnice, kde probíhal masivní nálet umu v nevypraných modrácích, ji takřka pohltit, neboť po dlouhou dobu držela sociální půst z důvodu, který však není součástí tohoto příběhu.

Nýmandov hostil pouť. Pouť vybudovala župa nevypraných modráků, která je však pověsila každý večer do svých maringotek. Nočnímu reji totiž vládl jiný dress code. Galavíkend byl oslavou kočovnictví v hávu křiklavých osmdesátek s kvalitní hudební produkcí od interpretů, u nichž bylo možné dle aristokratky nalézt alespoň jednu dobrou píseň.

Procházela zrovna kolem stánku s cukrovou vatou, když se kolem ní prohnal tajfun navátých decibelů lásky. Uhnula se na poslední chvíli. Prohnala se celebrita kolotočářů, jejíž pověst se odrážela v éteru tak, jako se od sebe odráží autíčka na autodromu. Z jejích mělkých očí se leccjaké Zdeně zatočila hlava jako z centrifugy. Celebritě se říkalo Sekáč od Matky boží, Vlčák a Střelec.

Sekáč se stylizoval do Michala Davida. Nepadnoucí koženková bunda, disko tričko, upnuté ležérní džíny a zamatlané stalonky. Styl, který nikdy nezestárne. V Nýmandově nikdy. Aristokratka se ještě nevzpamatovala z tajfunu záře a oděru z řady Brad Pot a Sergei Armaňak a Sekáč vyznávající jiné kulturní vzorce už svým lukem střílel na komoru srdcí dvou nadstandardních samiček. Jeho šípy se obloukem vyhýbaly modré krvi a kvantitativně třefovaly pořádné selky. Svůdce s mohutnými pažemi vytáhl z džisky láhev domácího špiritusu a druhou rukou obratně vytasil repliku winchestrovky z tajné skrýše střelnice. Okouzlené vesničanky odhodily své zábrany již po šichtě v bramborárně a jejich macatá těla, vypracovaná kvalitními domácími hodovačkami jako sulc se třesoucí v rytmu nestárnoucích hitů, chtěla skórovat. Spojení navázáno ku spokojenosti celé trojky.

Vlčák si je vyhlídl už u vstupu. Vsázel na jistotu a zatímco do sebe lil kuráž od otvíračky, teď přišla ta správná chvíle legendárně zaútočit a využít podmanivé písně „Je to blízko...“. Vlčák vyštěkl:

„Nazdar šťávy, kam tečete?“

„Chichi, to jako my?“

„Vy jste fakt....mňam.“

„To my ne, my jsme jen normální holky.“

„Bolelo to, když jste spadly z nebe?“

„Ježiš, to je romantický. Ty jako myslíš, že jsme božský?“

„Bohyně jste.“ Střelec jim podal ruku a zapálil si ubalený žihadlo.

„Nemáš taky jednu pro nás?“ zeptala se nesměle ta v xichtě rudější.

„Jasan. Hele vy dvě, když vám řeknu, že máte krásný těla, použijete to nějak proti mně?“

„Jéééé, to vážně ne. Hele, ty seš ale kocour.“ Řekly hlasy uvězněný v tukových pneumatikách zabalené do polyesterových hvězdičkama zdobených svetříků.

„Říkal sem si, že bysme si mohli trochu zašpásovat tady s tou lahvinkou a trochu si pak zastřílet, co?“

Láhev kočky kolovala, aktuální fóry z minulého tisíciletí lítaly z odulých tváří a třpyt kazících se zubů odhaloval poctivé konverzační zaháčkování osob předčasně vyloučených ze studia základního učiva. Aristokratka seděla, stále se smála a jedla kukuřici zatímco povolnost domorodých panen se otevírala jako brány vesnice při příjezdu sovětských vojsk. Dojičky se nechaly obejmout Sekáčem od Matky boží a odváděly ho směrem k jeho maringotce. Trvalo to necelých čtyřicet minut než společně dopili lahvinku a než Sekáč prohlásil: „Krásný šaty! Vypadaly by skvěle na podlaze mé cimry.“

Stabilita fantastické trojky se během těch čtyřiceti minut ale oslabila natolik, že stačilo jen pár kroků a už se válela v bahně. Namrdaný Střelec nebyl s to se postavit stejně jako jeho dvě nadřžené spolčnice. Upadli společně na tmavém místě těsně před maringotkou. Ovšem bahno bylo nepřekonatelné a z dále to chvílemi připomínalo kratochvíli vepřů. Aristokratka si mezitím zaplatila prodlouženou jízdu na labutích, aby měla na představení kvalitnější výhled. Za kilíčko to stálo. Dojičky ztratily zábrany a když viděly, že Střelec pomalu odpadá, začaly mu stahovat kalhoty a hodlaly ho zneužít. Vibrace chichotu, který se při jejich počínání linul z místa činu, se rovnal melodickým tónům nonstop hrající desky Nonstop.

Vlčák měl kalhoty napůl žerdi, vesnické amazonky odhodily své svetříky a chystaly se na dobytí „strašidelného hradu“. V tom však zaburácelo chrápání přehlušující celou hudební kulisu nýmandovské pouti. Prudce otočily své hlavy a zpozorovaly, že chrápání na sebe stahuje pozornost přicházejících vesničanů. Snažily se vstát, ale jich pokusy mařilo hluboké bahno. Echo chrápání se rozléhalo a vesničané se blížili. V posledních sekundách napadlo selky chytout dřevěných schůdků do maringotky a konečně se vydrápaly na vlastní sádlové pilíře. Chvatně obešly maringotku, aniž by je byl kdo z přicházejících vůbec zpozoroval a identifikoval. Měly štěstí.

Traktoristům a dobrovolným hasičům se naskytl obraz napůl svlečeného od bahna zapraseného kolotočáře s polevující erekcí. Kroutili hlavama a nedokázali to nějak vstřebat. Zapálili si cigára a ještě chvíli přihlíželi. Nakonec se jim tohoto zvláštního případu zželelo a donesli ho v celé jeho kráse do pelechu, aby nepohoršoval nevinné obyvatelstvo Nýmandova.

Střelec spal tvrdě sotva hodinu, ale urputná potřeba zvracet ho probudila a on zcela dezorientovaný vstal a zamotal se do visících modráků. Dusil se a z jeho útroob se tryskem dostával celý obsah žaludku na tkaninu pracovních kalhot. Nápor plachet Tuzemáčku, čirosti domácí samohonky a nízkých pudů v doprovodu diskocvokařiny byl ten den i na jeho pajšl hodně. Pak padl znovu do postele a usnul bezesným spánkem.

Žena s modrou krví dojedla popcorn, vyslechla dostatečné množství popsongů, koupila si na cestu ještě lolypop a odebrala se na cestu zpět do své letní haciendy v sousední vesnici. Nemohla se vynasmát, protože to byla jízda, prodloužená jízda. A na to, jestli je možné u každého interpreta najít kvalitní píseň sere pes, protože podstatnější je přeci kvalitní příhoda s poblitými modráky než kvalita hrajících normalizačních kulis.

„Na plachtách Tuzemáčku.“
Ze soukromého alba - Traktorista na Ibize

Když jsem byl malej, chodil jsem s tátou k řece na Klárov tam, kde dřív měli rybáři ukotvený loďky a pramice tam, kde bylo betonový hřiště s brankama udělanejma z vohlejš plotů. Tam pod most chodili feťáci, a když nám tam spadnul míč, tak jsme si stříhali, kdo pro něj půjde, protože jsme se jich báli. Když koukáš na řeku, tak vpravo od toho hřiště je řada malejš domečků postavejš určitě někdy před první válkou a v nich bydlel strejda Gúnter. Von pracoval ve stavebnictví a byl z východního Berlína a do Česka vozil materiál a dělníky nebo co. Von to nebyl můj strejda, ale tátův známěj, ale já mu strejda říkal a jemu se to líbilo, protože sám rodinu neměl. Bydlel v prvním patře jednoho z těch starejš a zchátralých domů v malý garsonce, a když jsi vešel dovnitř, tak tě na první pohled zaujal velkej černej koženej gauč, kterej si nechal určitě dovést z Berlína. A tak tam s tátou na něm často seděli a povídali si a strejda Gúnter mi pouštěl kreslený pohádky na videu.

Měl televizi s videem dohromady a tisíce videokazet, kterejma byla ta garsonka úplně obložená a provoněná a já když vstupoval dovnitř, připadal jsem si jako kdybych vcházel do jinýho světa. Ostatně celej ten byt byl plnej úžasných věcí, který jsem neznal a my jsme je doma neměli. Byla tam velká hifi věž, plastový barový židle, celej servis od Coca coly – skleničky, talíře, ubrus a nějaký plakát s holkou, co pije colu a na něm nápsáno cosi německy. A spoustu divnýho oblečení, který jsem na lidech okolo sebe neviděl. Barevný košile, nažehlený žluto hnědý kalhoty, měl několik jeansovejch bund, ty střídal s těma šustákovejma a člověk si připadal, že vstupuje k němu, kdo něco ví. A taky měl světlý kudrnatý vlasý a velkej žlutej knírek, a když bylo léto a košile byla rozeplá někam pod třetí knoflík, mohl člověk vidět zlatej řetízek s nějakým tygrem nebo co tam měl. Ačkoliv vím, že rád chodil na ryby a měl jednu z těch loďek kousek od domu a ráno pádloval pod splav u Mánesova mostu rybařit, tak bylo jasný, že jeho zájmy musej bejt ještě jinde.

Ze strejdy Gúntera vyzařovala sebejistota člověka, který ví, jak to chodí. Táta říkal, že je číman, ať to slovo znamená cokoliv, on určitě čímanem byl, to bylo jasný. Strejdu Gúntera bylo dobrý mít vedle sebe, nejenže mi půjčoval ty kazety pak domu – pamatuju na tu slávu, když jsme si koupili video – ale jako staršímu mi daroval kazetu, na který bylo na jedný straně Karate tiger 3 a na druhý Běžící muž – to všechno dabovaný jedním chlápem. Dodnes si dokážu vybavit ten božskej hlas, jak mluví všechny postavy naráz. Sám si odpovídal a sám se posílal do prdele.

A pak jsem jednou objevil, že má táta doma schovaný ještě jiný kazety od strejdy Gúntera, který voněly úplně stejně jako ta má, stejně i vypadaly, ale bylo na něm německý porno z osmdesátek - echte Qualität. A tak jsem si sem tam pouštěl, jak německý borci s knírkama v saku nebo v rozeplejš košilích prcaj kozatý Němky (nebo Francouzky, jeden děj se odehrával v Paříži, byla vidět Eiffelovka) a u toho mě vlastně napadlo, že strejda Gúnter vypadá jako jeden z nich. Že by tenhle rybář, co mi půjčoval jako malýmu Kačery z Kačerova a ráno před svítáním vstával, aby zavesloval lodí k jezu a vytáhl kapra, kterej se stejně nedal jíst, protože řeka smrděla od nafty, že by on, zrovna on hrál ve východoněmeckým porno?

Nepřišlo mi to. Ale je jasný, že jsem to nemohl odhadnout. A tak jsem došel k závěru, že on si spíše přisvojil styl těch, který sledoval a obdivoval a potuluje se s vizáží německej borců z porno-video kazet po pražských nocích a nahání ženský. A říká jim přesně ty samý věty, který na nich slyšel: Ich werde dich sprühen!! Na ja, na ja...Das war ein Scheißkerl (To byla ale šoustačka). Nahání je, ten rybář, jako ryby ke splavu, najíždí na ně svojí lodí, nahazuje návnadu do předem vybraných míst, která si zakrmil a pak je chytá do svejch sítí a vozíždí je s německou důkladností jako ty jeho obdivovaní Němci z videí. Jednou jsem se ho zeptal na ten jeho knírek, zdál se mi srandovní, ale von říkal, že se holkám líbí, a proto ho nosí. A já mu na to, že je dost divnej, ale on se jen pousmál, zahleděl se do svýho světa a řek, že až budu starší, tak to pochopím.

Nedávno jsem šel okolo toho baráku a strejda Gúnter už v něm nebydlí. Potom, co se odstěhoval nadobro někam do Německa, jsem ho neviděl a myslím, že jsme se ani nerozloučili. Ale vůni toho jeho bytu si pamatuju furt, voněl tak jako když se vyndala kazeta z videa a byla horká. A tak se tahle vůně stala jedním z mých raných spouštěčů imaginace, která mě přenášela do jiných světů, z kterých jsem se vracel bohatší o zážitky, jež byly sice vzdálený a nedostupný, ale já jimi vyplňoval prázdná místa koloběhu každodennosti. Říkám si, co se asi stalo z těma jeho všema věcma, co si přivez z Berlína?

Snad si je tam zase odvez, což je vlastně škoda, kdyby to tam všechno zůstalo, byl by to takovej skanzen určitý doby a určitý touhy. Někdy se mi zdá, že vidím strejdu Gúntera v televizi v osudesátkovejch americkejch filmech, jak hraje třeba policistu. Vypadá jak on, ale já vím, že to není on a nemůže to být on, protože strejda Gúnter nejedl hamburgery a nezapíjel je Coca colou, ačkoliv měl ten celej servis vystavavenej ve svý garsonce vedle splavu, protože měl pivní pupek a chodil jak říkal do Bierstube a žral spíš kariwursty; anebo když byl v Praze tak možná gulášek a svičkovou, na který chodil do těch drahejch hospod v centru, protože strejda Gúnter bral marky a tady platil korunama, což byly u něho drobný, který si dával do kapes svejch upnutejch červenejch bakelitovejch džín. Co ale znamenala ta jeho věta s tím knírkem, kterou tak sebevědomě pronesl a mně se zaryla do paměti, jako vůně těch jeho videokazet?

Stala se tajemstvím, které mi nebylo dáno odhalit, protože jsem byl příliš malej a světy strejdy Gúntera a světy mé se nijak zvlášť neprotínaly. Každěj jsme si žili v tom svém, který je pro druhého těžko pochopitelnej a já jsem pak na strejdu Gúntera zapomněl, protože von se odstěhoval a jen náhodné míjení jeho starýho domu mě připomnělo něco z tohoto ztraceného a letného kontaktu. Ale jednou jsem dostal při takový procházce nápad, jak jeho tajemství prolomit. Jak zjistit, do jaké dálky a do jakých světů se tehdy zahleděl při mé dětské otázce po jeho kníru. Musím vstoupit do jeho světa a všechno se mi náhle zjeví jako těm svatejm maniakům na sloupu a já s tímhle viděním, ne-li zřením, všechno pochopím a imaginace a skutečnost se zase jednou prolnou jako se na soutoku řek prolínají vody dvou řek, až se stanou od sebe neoddělitelné.

A tak jsem si řek, že si nechám narůst stejnýho východoněmeckýho kníra a koupím si šustáky a barevný košile, který si rozepnu po třetí knoflík a na krk si dám řetízek s nákytm tygrem (nebo s čím) a zkusím takhle voháklej a naknírovanej chodit ulicema a barama jako chodil on a budu sledovat, co to s holkama udělá. Budu jim lámanou češtinou vyprávět, že mám byt na Alexandr platzu a vozím matriál (nebo co vlastně) z Berlína a v historii mých očí bude nesčetně kozatejch Němek nebo Francouzek pod Eiffelovkou. A bude to vypadat, že jsem dělal úplně všechno jako ty chlápci z videokazet. A Ony si to ze mě přečtou, v jejich nevědomí se aktivujou skryté touhy jejich matek a já je pak lehce naženu jako naháněl strejda Gúnter ryby ke splavu, a tam je nachytám do sítí své vizáže a potom vnořím svůj knír tam, kam jej určitě vnořoval on, a se stejnou dikcí jako z těch jeho filmů zakřičím - Na ja, na ja...Das war ein Scheißkerl.

Jdu známou ulicí směrem do Carrouselké navštívit babičku. U domu staré dámy, která prodávala lístky v kině, mívali za dřevěným plotem nádhernou kolii, která se nechávala od nás hladit. Potkávám kluka, je Krišna, bo tak. Vidím, že má punkový indiánský sestřih, jaký nosí Póniové a žluté šaty. Je zvláštní, že mu dávám krmení pro psa.

Poté už odcházím na kolej. Byty vedle sebe spojené chodbičkou. Takové oddělené kóje bývaly v mých dětských erotických snech, vzpomínám si... polstrované koženkou. Ten první pokoj je uklizen se spoustou narovnaných knih, krásný. Ten druhý méně, zůstal v něm nepořádek. Snad si mám vybrat, který budu obývat?

Vytahuji prodlužovací drát z okna a v chodbě se potkáme! Přicházíš s kytarou, máš na očích své brýle a mě spíná, kdo je majitelem prvního pokoje.

Všechno je dáno, milujeme se.. Jsme v posteli, ne sami. Nad námi se sklání ten kluk z ulice, mává nad námi kruhovou mozaikou. Tu plácačku s barevnými skly drží v ruce a posvěcuje naši soulož. A pak už jen tak ležím a sleduji na obrazovce děj: žena a více mužů. Ona je v černém obleku, kaštanové vlasy jí padají na ramena a tančí mezi obscénostmi. Jde o bizarní sex, kdy ona se zmítá v kruhu obruče uprostřed pozorovatelů a herců. Právě přivádějí za pomoci vodících tyčí chlapíka ve špinavém rubáši. Penis má zakryt rybářským vakem, připravují ženu na setkání s ním. Stále se dívám na tu scénu a cítím tvou hlavu v rozkroku. Má stehna rámují hrany obrazovky, mužův penis se odkrývá. Vidím rozměry, abnormální šířkou, nikoliv délkou, hra vyvrcholení tkví pouze v dotyku genitálií a já svírám svá stehna v křeči orgasmu, který mě probouzí.

Kráčím večerní Žižkovou, v podpaží prasklou rozladěnou Jolanu bez obalu. Jdu vybrat do bankomatu peníze pro starého pána za opravu Ladovky. Václav Novák je asi jeden z posledních svého druhu. Šedavý hluchý muž s uříznutým prstem, alzheimerem a nezvyklým sopránem. Šicí stroj mu upadne do mé polské tašky, po té, kdy mi vysvětluje, co vše na ní bylo třeba opravit a na co jsou vlastně ty čudlíky, prsíci se z kovového těla šicího zázraku. Na tomto typu se prý učil ve škole opravovat mašiny. V retrospektivu večera si uvědomím, že jsem se zapomněla optat, za automatické úvahy: „to je přece jasný!“, kde je na stroji zpátečka. Zaschlý hlen zakrývá displej bankomatu, našťestí ne v místech, kde mačkáš částku hotovosti, ale pěkně na středu. Je to tak neněmecké☺ Koupím tomu pánovi čaj a taky jhlavanku, napadne mě. Kytaru neohrabaně opírám o pult kasy. Pletený nákrčník od mámy mi zakrývá půlku obličeje.

V NZDM jsme dnes malovali téma: Stromek na bílém koni. Vzpomenu si, když mívám okna sto osmičky. Jen to udidlo po Dáše jsem zapomněla doma, aby děti viděly, co se strká koni do huby. Píšu Verunce vzkaz na pohlednici pro maminku, diktuje mi: Mám tě ráda, i tatínka mám ráda, nikdy bez tebe nebudu. Všechno nejlepší! Z druhé strany včera namalovala princeznu jedoucí na koni.

Po třech měsících vidím i Davídka. Chodil k nám, když jsme ještě byli na Joštovce. Chtěla jsem mu dát prstýnek, ty jsem dnes nakoupila dětem na rozloučenou, ale zbyly mi jenom holčičí. Davídek se mi chlubí, že právě žije v ústavu, bohužel není už čas to rozpitvat, objímám jeho růžové triko, které vykukuje zpod bundy. Davídek předvedl tenkrát návštěvníkům Kvílení slušné jazykové cvičení skládající se z chrlení asi 25. sprostých slov, řinčících zvučným ER, to proto, že po něm kamarádi házeli kamení. On po nich slovo? Hahaha.

Martínek G. mi dnes omylem řekl: *paní učitelko*, při fotbalu. Když jsem na ně s chutí řvala: „Kam to kopeš móre?!!!!!!! Nahraj to!!!!!!“ Tihle sígři mě bavili nejvíc.

Ze SEATA odpadl kus blatníku. Postřehla jsem to při jízdě do práce a na parkovišti okopala zbytek uhnílených plátek asi papírového plechu. *Nebo to dělej z PET lahvi...?*

Když jsem se před lety plácala ve spídu *kde páchat veřejné dobro*, navštívila jsem ten azylový dům, kousek za benzinou ONO naproti hřbitovu s krabicí hadrů a hraček a nabídkou hravého kreslicího workshopu, kdy snad maminky s dětmi na chvíli zabavím příběhem o Amále, Filipovi a Vendovi (koně) a zkusím je naučit je namalovat. Strašně to tam smrdí a potemnělá atmosféra mě odkáže, tenkrát, na pana ředitele, s tím, že už se mi nikdy neozvou.

(...Třešť)

Je 15. 11. 2020 dva dny do konce výpovědní lhůty, nakládám kytaru Jolanu do auta s děravým blatníkem. Stromek je největším vtípalčkem zařízení, třeba nás odzbrojil otázkou: Jak to, že můj táta může řídit v Jihlavě, když autoškolu dělal v Havlíčkově Brodě?

Stromek se jmenuje Martin, odpouštím si téměř dvouleté zaměstnání v tenkrát azylovém domě. Stromek se jmenuje Martin. Kruh se uzavřel.

Ich gehe am Abend von Žižková, einer aus Tränen gerissenen Jolana in ihrer Achselhöhle ohne Decke. Ich werde dem alten Mann Geld für die Reparatur von Ladovka am Geldautomaten abheben. Václav Novák ist wahrscheinlich jeder der letzten seiner Art. Ein grauer, gehörloser Mann mit einem abgetrennten Finger, ein Alzheimer und eine ungewöhnliche Sopranistin. Die Nähmaschine fällt in meine polnische Tasche, nachdem sie mir erklärt hat, was alles daran geändert werden muss und was die Kobolde sind, die aus dem Metallkörper des Nähwunders stillen. In der Schule lernte er, Maschinen dieser Art zu reparieren. In der Retrospektive des Abends stelle ich fest, dass ich vergessen habe, automatisch nach dem Nachdenken zu fragen: "Das ist klar!", Wo ist die Rückkehr? Das Geldautomaten-Display ist mit getrocknetem Schleim bedeckt, zum Glück nicht an Stellen, an denen Sie den Geldbetrag drücken, sondern hübsch in der Mitte. Ich werde den Gentleman-Tee und eine Jihlava-Rolle kaufen, die ich mir vorstellen kann. Ich lehne meine Gitarre ungeschickt gegen die Registrierkasse. Das gestrickte Halstuch meiner Mutter bedeckt mein halbes Gesicht.

In NZDM haben wir heute das Thema gemalt: Schössling auf einem weißen Pferd. Ich erinnere mich an hundertacht Fenster. Ich habe nur das bisschen nach Dasha zu Hause vergessen, damit die Kinder sehen konnten, was in das Maul des Pferdes gedrückt wurde. Ich schreibe Verunka eine Nachricht auf eine Postkarte für meine Mutter, sie diktiert mir: Ich liebe dich, ich liebe auch meinen Vater, ich werde niemals ohne dich sein. Alles Gute. Andererseits hat sie gestern eine Prinzessin gemalt, die auf einem Pferd reitet.

Nach drei Monaten sehe ich auch Davídek. Er kam zu uns, als wir noch auf Joštovka waren. Ich wollte ihm den Ring geben, den ich heute für die Kinder gekauft habe, aber ich habe nur noch die Mädchen übrig. Davídek rühmt sich mir, dass er derzeit in einer Institution lebt, leider ist es nicht an der Zeit, sie zu zerlegen. Ich umarme sein rosa T-Shirt, das unter seiner Jacke hervorschaut. Zu dieser Zeit zeigte Davídek den Besuchern von Kvílení eine anständige Sprachübung, die darin bestand, etwa 25 vulgäre Wörter auszuspucken, die mit einer durchschlagenden Notaufnahme rasselten, weil Freunde Steine auf ihn warfen. Er spricht für sie? Hahaha.

Und Martínek hat mir heute versehentlich gesagt: Lehrer, während des Fußballs. Als ich sie mit Begeisterung anschrie: "Wo graben Sie die Pest? !!!!!!! Nimm es auf !!!!!!!!" Diese Seufzer amüsierten mich am meisten.

Ein Stück Kotflügel fiel von SEATA. Ich bemerkte es während der Fahrt zur Arbeit und grub den Rest der faulen Scheiben um den Pappteller auf dem Parkplatz. Oder machen Sie es aus PET-Flaschen... Als ich vor Jahren in eine Spucke geschlagen habe, wo ich öffentliches Wohl tun soll? Ich besuchte das Tierheim direkt hinter dem ONO-Benzin gegenüber dem Friedhof mit einer Schachtel Lumpen und Spielzeug und bot einen spielerischen Zeichenworkshop an, in dem ich vielleicht Mütter mit Kindern für eine Weile mit einer Geschichte über Amal, Filip und Vend unterhalten und ihnen beibringen kann, etwas wie ein Pferd zu malen. Dort stinkt es furchtbar, und die dunkle Atmosphäre wird mich dann zum Regisseur schicken und sagen, dass sie mir niemals sagen werden, dass sie interessiert sind.

(...)

fünfzehn

zweitausendundzwanzig

Es ist der 15. November 2020, zwei Tage bis zum Ende der Kündigungsfrist. Stromeks Name ist Martin, ich vergebe mir fast zwei Jahre Arbeit in einem Tierheim zu der Zeit. Der Baum heißt Martin. Der Kreis schloss sich.

Simone de Beauvoir (dále jen SdB) se ve své knize *Druhé pohlaví* z roku 1949 zabývá problémem, který vyplývá z ustanovení mužského jakožto absolutního typu, kdy se mužské stává ekvivalentem pro to být člověkem. Na absolutizaci této kategorie podle SdB však nesou nemalou míru zodpovědnosti ženy samotné (možnosti řešení této úlohy by si zasloužily samostatnou hodinu matematiky). SdB je daleka toho, aby tvrdila, že se situace ženy nemění, nicméně připomíná, že přítomnost v sobě vždy zahrnuje minulost (a v případě postavení ženy ve společnosti se tato minulost počítá na celá tisíciletí), a je to tedy nutně proces poněkud zdlouhavý.

SdB reflektuje proměnu spojenou s demokratizací moderní společnosti, která nutně požadavek rovnosti aplikuje i na postavení ženy ve společensko-politickém diskurzu. SdB se rozhlíží kolem sebe a nalézá ve svém okolí dvě skupiny (dva typy) mužů. První jsou zastánci tradičního modelu, který je podle nich třeba zachovat. SdB tento typ s jemnou uštěpačností ilustruje na svých současnicích, žurnalistech a literátech. Půvabným příkladem je autor Claude Mauriac (narozen 1914, zemřel 1996), který se ve svém článku pro *Figaro littéraire* podivuje, že žena na intelektuálně-společenském večírku nevystupuje pouze jako hostitelka, nýbrž sama přednáší, rozebírá slavné (mužské) myslitele. Mauriac dokresluje svoji pozici slovním spojením, že poslouchal s „tónem zdvořilé lhostejnosti“. Intelektuální tradice je dědictvím člověka jakožto muže, a proto když parafrázuje muž, má na to plné právo, neboť je to jeho tradice, Mauriac sám sebe vidí jako nedotknutelného člena skupiny My=lidé=muži=Hegel=Kant=Aristotelés, kdežto žena sahá po cizím a myšlenky tak vlastně krade.

Druhý typ dle SdB reaguje na ideály demokratické společnosti. Moderní muž se domnívá, že ženu je nutné chápat jako muži rovnou. Tento nárok se snaží držet venku i doma. Háček vidí SdB v tom, že se jedná o ideál, o rovnost abstraktní. S touto abstraktní rovností je dle SdB vždy spojena konkrétní nerovnost, ta je však vytlačována či upozaděna. Konkrétní nerovnost sice místy muže napadá (SdB jako příklad uvádí rozdíl v odborné schopnosti), ale nijak výslovně není tematizována. Muž vidí ve své ženě manželku i matku, žena se vedle něj prosazuje jako člověk vůbec, jako svobodná bytost. SdB poznamenává, že muž v této fázi nepovažuje ženu za méněcennou proto, že se například stará o domácí krb. Abstraktní rovnost funguje ve společnosti i doma za zavřenými dveřmi do doby, než dojde ke konfliktu. Jakýkoli konflikt totiž vede dle SdB k převrácení dosavadní rovnice: konkrétní nerovnosti (která byla doposud spíš jen tušenou, zasunutou) zborští jednou ranou představu abstraktní rovnosti. Stejný muž tak je schopen říci, že bez jeho aktivity (zaměstnání) by se žena nedokázala sama uživit.

Rovnost v moderní společnosti (založená na abstraktní rovnosti doprovázené konkrétní nerovností) pak podle SdB dovádí některé muže k poněkud schizofrennímu postoji, kdy jsou zároveň schopni (jak říká SdB „skoro upřímně“) tvrdit, že:

1. ženy jsou mužům rovny=nemají o co bojovat (abstraktní rovnost) a zároveň že:
2. ženy se nemohou muži nikdy vyrovnat, a tak je jejich úsilí zcela marné (konkrétní nerovnost)
3. Vyjádříme-li to za pomoci proměnných, kde X =rovnost žen a A =úsilí o nastolení rovnosti, bude první tvrzení vypadat následovně: $X=nonA$, druhé pak: $nonX=A$. V tu samou chvíli tak tvrdíme, že sice vůbec není o co bojovat, ale přitom bojovat lze, ale bez možnosti jakéhokoli progresu.

Abstraktní rovnost je tak sice bezesporu posunem od typu prvního (který s rovností do budoucna vůbec nepočítá), nicméně její křehká povaha vyžaduje delikátního zacházení z obou stran, zejména z té ženské. Vychýlení z rovnováhy může přinášet poněkud trpké ovoce na rovině praktického života (přesto však samotná existence abstraktní rovnosti je důležitým krokem). V tomto smyslu jsou zastánci prvního typu čitelným a jednoduchým protivníkem, vůči kterému se tak lze jednoduše vymezit. Postavit se jim dá dokonce i s vtípným nadhledem, jak to na mnoha místech provádí již SdB, třeba když Mauriacovi vzkazuje, že mnoho žen by zase dokázalo jen tak tak, snad jen s tónem zdvořilé lhostejnosti, snášet jeho vystoupení.

EPIČKO

Sylabikář

Vůdce je mrkev!
Necintej by se mohlo psát s Y, jako od slova
cynický.
Anebo necimtej od psychiatrické odnože.
Cintat jako bryndat nějaká slova na zem z lože.
Brindat od přinést
a brendat od Anglie
Nebo Brendat from Beverly Hills. Cože?

Hierarchie sester.

Vrchní sestra.
Staniční sestry
Sestry
Sestry medičky
Sanitáři
Staniční je pod vrchní a je nad sestrami.
Je-li staniční pod vrchní, nad ní je vrchní a
vrchní zůstává ošetřující lékař.
Je – li povrchní, může dojít k okolnosti, že
staniční je nad vrchní bez jejího vědomí.
Je tedy v bezvědomí.

Paradox: ošetřující lékař je moje setra.

Mrtvý prd ví
Vítr čí vystrčí
Tele hubou Melech
Stoly bolí
S milou paní hezké psaní
Tvář je vůdce tuku v ruce
Myši v poli v spíži moli
Všichni umřou an se nadřou
Jedněmi dveřmi

Ostrov

Je ostrov, po kterém toužím,

ale nechci na něm přistát.

V tomto míjení je radost.

Kdybych se vylodil, stal by se vyslovitelným

kdybych ho zakreslil do map, stal by tečkou vedle
jiných teček

stal by se slovem vedle jiných slov

pocitem vedle jiných pocitů.

Nechci jej obsadit,

chci jej míjet.

V tomto míjení je radost.

V obrysech skal, zátok a pláží

viděných z dálky je něco, co vzbuzuje touhu.

A pokud by mě snad bouře zanesla k jeho břehům,

raději se rozbiji o jeho skaliska.

Vincent

FLASTENECKÉ NEYNIŠŠÝ PUDI ANEB NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE TA RASOVÁ ČISTOTA VZDĚLANCŮ VYSOKÉ ŠKOLY ŽIVOTA

Kavárenská mrtka

Postává v Jerichu,
Brambory do ruky nikdy nevzal,
Chlastá si Machu,
S cikány se nikdy pořádně nepral.

Soroše a Kalouse nadevše miluje,
Přitom se mu jeho malý péro pěkně zmenšuje.
Chtěl by vozit uprchlíky i covid z Afriky,
Na pořádný vejvar mu stačí holky z Optiky.

Neomarxismus a EU polévá omáčkou z fašounského Havla,
Naše bílé ženy násilní migrant z černoušského Kinshasa.
Sluníčkář co pije vždycky jen IPU,
A nikdy vlastenecké pivo pouze z jihu.

Mrdam ti na to že ta báseň nemá smysl,
Nejsem žádnek tvůj havloidní syst.
Gramatyka je pro mrtky z Prahy,
My flastenci si radši dáme lahvoň z Penny.

Praví flastenec

ZEMNĚ ČEZSKÁ, DOMOF MÚJ!

TAK JAK HOJIVÁ MAST
PŮSOBÍ NA MĚ FLAST.
TRIKOLORA V SRDCI VLAYE
A ČERNÁ ŠPÍNA DÁVKY SAYE.
FLYNTOU HRANICI STŘEŽIM
NA POMOC ZEMIČCE BĚŽIM
AFRICKÁ LÚZA NA ČLUNECH PLUJE
ZNÁZILNIT NAŠE ČEZSKÉ SLUYE.
JSEM MILOVNÍK PIVA A PEČENĚ
OCHMATÁVÁM SELKI ZVLEČENĚ
PAČ TAM KDE VONÍ ČERSTVÍ HNÚJ
ZEMNĚ ČEZSKÁ DOMOF MÚJ.

PÉČE O FLAST NENÍ ŽÁDNÁ SRANDA
TO NÁM KÁŽE PAN UČITEL LANDA
JSME RITÍŘY Z BLANÍKU
PYJÁCI BRANÍKU
NABÍRAJÍCÍ SÝLI TAM
KDE CHCÍPLI DOBRÍ VÝLI.

CHODÍCÍ MUMIE
Z EVROPSKÉ UNIE,
SVOBODU NÁM DUSÁ
A S NÍ ZEMY KOMENSKÍHO A HUSA.
MI NEDÁME JI ANI O PÍŤ
I KDYŽ SE JDEM PO FÁČKU NALÝT
ARMÁDY NEGRŮ FLASTENEC ZFLÁKÁ,
I PO TŘEH LYTRECH TUZEMÁKA
PAČ TAM KDE VONÍ ČERSTVÍ HNÚJ
ZEMNĚ ČEZSKÁ DOMOF MÚJ!!!!!!!

**NAUČ TO SVOJE DĚTI NEŠ TO ZMAŽOU NEBO
ZAKÁŠOU!!!!!!!**

Pelhřimovský otazník č. 17

Nakladatelství **Sama doma**

Vytiskl **Proff**

Rok vydání **2021**

<https://www.facebook.com/pelhrimovskyyotaznik>

pelhrimovskyyotaznik@seznam.cz